

var formet. Der var kun eet Sted, hvor den ærede Ordfører var lidt misfornøjet, og det var med Hensyn til Ordene „snarest muligt“, der stod i en eller anden Paragraf; men ogsaa her var den ærede Ordfører tilfreds, hvis man blot vilde give sig til at forstaa Ordene „snarest muligt“ stik modsat. Jeg deler ikke denne Anskuelse. Jeg synes, at dette Lovforslag i høj Grad lider af Uklarhed.

Maa jeg i saa Henseende nævne et Par enkelte Ting. I Lovforslagets § 1 staar der, at Bankvirksomhed kun maa drives af Aktieselskaber m. m. I § 2 defineres saa, hvad Bankvirksomhed er. Man maa jo gaa ud fra, at denne Definition er udtømmende, og at man modsætningsvis kan slutte, at hvad der der er omtalt som Bankvirksomhed, er forbeholdt Aktieselskaber m. m. og ikke kan drives af Enkeltpersoner. Men læser man saa Definitionen igennem, gribes man af nogen Forundring, idet der bl. a. staar, at „Besørgelse af Udbetalinger“ og „Ydelse af Garantier“ er Bankvirksomhed. Nu kan Meningen selvfølgelig ikke være den, at private Personer ikke skulde kunne give sig til at udbetale Penge eller ikke skulde kunne paatage sig Ydelse af Garantier. Det er ganske givet, at det er ikke Meningen. Men saaledes som Lovforslaget er formuleret, maa man forstaa det direkte mod dets Ordlyd. Det er hverken Klarhed eller koncis Affattelse.

For at bøde paa Uklarheden har man gjort det, at man har indført et Utal af Bestemmelser, i Henhold til hvilke Ministeren skal kunne gøre Undtagelser eller skal kunne give særlige Tilladelser. Som et Pindsvin er udstyret med Pigge, er dette Lovforslag forsynet med den Slags Ministerbemyndigelser. I de første 7 Paragraffer siges det ikke mindre end 8 Gange, at Ministeren kan undtage, eller at hans særlige Samtykke skal indhentes; Lovforslaget indeholder 24 Paragraffer, det skulde undre mig, om det ikke mindst er 48 Gange, Ministeren faar en særlig Bemyndigelse til at gøre det ene eller andet (*Statsministeren: Eller 96*). Muligvis 96. Jeg er principielt imod en saadan Lov. Det er i Samfundets Interesse og dermed ogsaa i Borgernes at faa Lovene affattet med den allerstørste Klarhed, og det er ogsaa i deres Interesse, at der ikke i Tide og Utide indsættes Bemyndigelse for den paagældende Minister til at fravige det, som er sagt i Loven. Jeg tror nok, at dette Lovforslag i saa Henseende slaar enhver Re-

kord. Det medfører en Usikkerhed for Borgere, som disse ikke kan være tjent med. Ministre kommer, og Ministre gaar — heldigvis, kan man sige —, men det medfører en vis Usikkerhed i Afgørelserne; man ser, hvorledes den enkelte Minister ikke føler sig bundet af de Afgørelser, hans Forgænger maatte have truffet. Under disse Omstændigheder er det overordentlig betænkeligt overhovedet at give den enkelte Fagminister for stor Bemyndigelse til at dispensere eller at lade visse Institutioners Oprettelse eller Ændringer i disses Forhold være afhængig af hans Forholdsbefindende; men dobbelt farligt synes jeg det bliver, naar man oven i Købet ikke affatter Lovene med den tilstrækkelige Klarhed.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Sven: Nej.

Formanden: Da det ikke er Tilfældet, skal jeg afbryde Forhandlingerne.

Folketingets næste Møde afholdes Tirsdag den 9. December Kl. 1 $\frac{1}{3}$ med følgende Dagsorden:

1) *Fortsættelse af første Behandling af:*
Forslag til Lov om Banker.

2) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 348 af 7. August 1922 om Aldersrente.

Mødet hævet Kl. 3⁵⁰.